

Τα κάτοπτρα – Γιώργος Δουατζής

Δημοσίευση: 8.05.2018

Ετικέτες

Γιώργος Δουατζής | Εκδόσεις ΣΤΙΞΙΣ | Κώστας Θερμογιάννης

Κατηγορία

Βιβλοκριτικές

Μικρό σημείωμα για Τα Κάτοπτρα του Γιώργου Δουατζή από τις εκδόσεις ΣΤΙΞΙΣ.

Δύσκολο βιβλίο, σαν την αληθινή, την ατόφια ποίηση κι ας είναι πεζό! Δύσκολο όχι για κάποιο άλλο λόγο αλλά γιατί πίσω από κάθε πρόταση είναι κρυμμένες πολλές ακόμα, δύσκολο γιατί για να το μελετήσει κανείς σε βάθος θα πρέπει να έχει θέσει, πρώτα ο ίδιος ως αναγνώστης, τον εαυτό του μπροστά σε όλα εκείνα που ως ευθύνες του αναλογούν απέναντι στην ακεραιότητα της αξιοπρέπειάς του. Τολμούμε να πούμε, κι ας μας συγχωρεθεί η υπερβολή γιατί δεν είναι τέτοια, πως τούτο το βιβλίο δεν είναι για όλους, ο προορισμός του είναι ο νους που έχει παιδευτεί μέσα από τη βάσανο της μελέτης.

Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί πως από τον τίτλο του ακόμα ο συγγραφέας έχει εντέχνως «κρύψει» το σκεπτικό του, το οποίο αναλύεται μέσα στις σελίδες των είκοσι τεσσάρων κεφαλαίων. Το κάτοπτρο αντανακλά τον άνθρωπο, έχει σχέση με το φως, που ως ευχή αλλά και κατάρα μαζί, διώχνει τις σκιές και κάνει τα πράγματα σαφή

και ξεκάθαρα. Με αυτόν τον αλληγορικό τρόπο, μέσα από τα πεζά κείμενα του Γιώργου Δουατζή, τα οποία αν κανείς μετά τη μελέτη αποστασιοποιημένα τα συλλογιστεί ένα ένα χωριστά ίσως και να τα κατατάξει στον κόσμο των ποιημάτων μιας και μοιάζουν σ' αυτά λόγω της έντονης αφαιρετικότητάς τους, έρχεται να μιλήσει ή ίσως να ρωτήσει τον αναγνώστη για μια σειρά πράγματα. Για τον έρωτα, για τον θάνατο, για το απαραίτητο και για το λιτό, για την τέχνη, για τα όνειρα, για τη ζωή και τελικά για τον ίδιο τον Άνθρωπο. Ρωτά και για ζητήματα που είναι δύσκολο να ερμηνεύσει ή να κατανοήσει ο μέσος άνθρωπος, όπως ο χρόνος και η ψυχή και το κάνει με τρόπο εξαιρετικό, δεν στέκεται απλώς στην επιφάνεια των πραγμάτων. Η βαθιά φιλοσοφική ματιά του συγγραφέα αποτυπώνεται έντονα στα είκοσι τέσσερα κείμενα – κάτοπτρα, τα οποία ως σύνολο τελικά αποτελούν μια ενιαία οντότητα. Ο αναγνώστης, αν και το βιβλίο δεν ξεπερνά τις ογδόντα σελίδες, δε θα φτάσει στην τελευταία χωρίς να κοπάσει και να ιδρώσει, τούτο το πόνημα δεν διαβάζεται επιδερμικά.

Μελετώντας το, αθέλητα μου ερχόταν στο μυαλό συνειρμοί από την Ασκητική του Καζαντζάκη, όχι επειδή ο Γιώργος Δουατζής προσπάθησε να γράψει κάτι αντίστοιχο, αλλά γιατί τούτα τα δυο βιβλία με έφεραν μπροστά στην ψυχή μου και σχεδόν χωρίς να το καταλάβω ήρθα σε έναν διάλογο ουσίας με τον εαυτό μου. Ελπίζοντας να μου συγχωρεθεί αυτή η προσωπική αναφορά, τοποθετώ τα Κάτοπτρα σε περίοπτη θέση στη βιβλιοθήκη μου για να έχω το δικαίωμα να τα ανακαλώ κάθε φορά που ως άνθρωπος θέλω μια υπενθύμιση πως είμαι απλώς... ένας άνθρωπος!

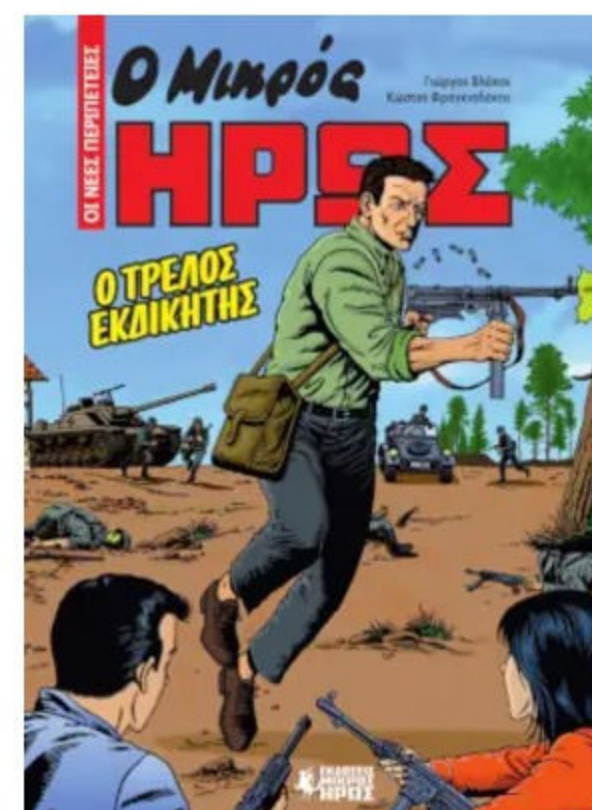
Ακολουθήστε μας

Οι προσφορές των εφημερίδων για το Σαββατοκύριακο 23 - 24 Νοεμβρίου 2024

Το γκόλεμ της Πράγας, της Κικής Τσιλιγγερίδου

Ο τρελός εκδικητής, του Γιώργου Βλάχου (Ο Μικρός Ηρώς - Οι νέες περιπέτειες #1)